

Milica Tomljenović

Krmača

Sva li je važna ta Andrijana. Kao da se jedina na svijetu udaje.

Ana je mrzila vjenčanja.

Svi su tako pozitivni i u zanosu, a više od pola ih se razvede do sljedećeg Božića. Mrzila je i one silne babetine koje komentiraju escajg i dekoraciju, a čim ih nitko ne čuje, tračaju i pitaju ono isto pitanje.

Kad će beba?

Kao da je dijete dugme pa ga samo pritisneš i ono izađe.

Tim babama je valjda prije tako i bilo. Danas nema dugmadi. Sve digitalizirano.

Ana nije prestajala kukati sama sebi u brk.

- Anaaa, daj mi pliz pomozi s ovim šlepom. Već mi je sav crn. - Andrijana je sva u očaju dozivala Anu.

- Šta je tebi danas Ana, sva si neka smušena. Pa ti si barem sve ovo nedavno prošla. Ajde, pomagaj, trebaju mi pozitivne vibracije, ha ha ha. – provocirala je Andrijana aludirajući na Anine pokušaje da zatrudni uz pomoć pozitivne vibracije. Nije imala ništa protiv Ane, to je bila žena njenog brata. Ipak, ponekad joj se činilo da je previše u stresu i negativni.

Ana se sagnula da joj podigne i namjesti šlep, ali ju je u tom trenutku probola užasna bol u donjem dijelu trbuha. Stisnula je zube i sakrila grč na licu. Danas nije bio dan za dramu.

Andrijana joj se zahvalila i odlepršala niz hodnik. Ana je popila tabletu protiv bolova i otišla popraviti šminku. Dok je nanosila još jedan sloj ruža na usne, čula je svatove koji su došli po mladenku. Mali Marinko, Andrijanin brat, nosio je barjak. Toliko je bio ponosan na svoju funkciju čate, da se dodatnim promilima alkohola u krvi dodatno pripremio.

Kad su svatovi izjeli i popili sve servirano u mladenkinom dvorištu, došlo je vrijeme za najvažniji čin dana: vjenčanje u crkvi. Taj dio bio je svet i svečan, ako se nije obraćala pažnja na mladoženjinog oca koji se u mjestu njihao od „sreće“ izvan dopuštenih gabarita. I ako se ignoriralo Marinkovo urlikanje himne ispred vrata crkve za vrijeme misne tišine.

Nakon što je mladoženja poljubio mladu, babe isplakale dušu od ganuća i pet puta opsovale bacanje riže ispred crkve, cijela svita zaputila se u preskupo plaćeni restoran. Svadba je tekla kako svadbe uvijek teku - glasno, pijano i pretjerano sretno. Osim Marinka koji je od silne napetosti vezane uz svoju funkciju čate, „zaspao“ nakon plesa s mladom. U šest ujutro, kad je zora već uvelike svanula, zadnji svatovi uz zvuke bećarca, napuštali su restoran.

Bećarac je nadglasala sirena hitne pomoći koja je došla po Anu. Svi su se prebacili u čekaonicu bolnice i čekali ishod operacije na koju je Ana hitno upućena. Andrijani je zazvonio mobitel. Zvala je Ivana iz WC-a i urlikala da dođe odmah do nje.

- Trudnaaa sam! - cijuknula je Ivana. Ugledala sam u torbi svoje testove za trudnoću koje sam zaboravila izvaditi i iz navike odlučila jedan sad napraviti. - Ne mogu vjerovati, kako sam sretna. Ajme neee, koliko sam sinoć pila i pušila. Užas, kakva nemajka. - kroz suze radosnice govorila je Ivana.

- Presretna sam zbog tebe, Ivančice moja! – zaista je bila oduševljena i Andrijana.

- Znaš kako smo uvijek govorile da ćemo imati djecu u isto vrijeme. Eto, sad se izvoli baciti na posao. Nemoj da nam razlika između djece bude prevelika. – rekla je Ivana.

- Ha ha ha, mi smo se već odavno bacili na posao! – smijala se Andrijana.

- Opa! – rekla je uzbuđeno Ivana. - Možda bi i ti onda mogla napraviti jedan testić na brzaka.

Andrijana je umirala od smijeha i stvarno uzela jedan test.

Nakon par minuta izašla je iz kabine i rekla: - Ah, ništa ovaj put. Izgleda da je malo prerano za plusić. – i dalje se smijala Andrijana.

- Kakav plusić? Na ovom testu ti trebaju dvije crtice, daj da vidim. – Ivana joj je istrgnula štapić iz ruke. - Dvije crte!!! Luđakinjo i ti si trudna!!! – vrištala je Ivana toliko da je i Andrijana konačno shvatila šta je na stvari. Grlile su se i plakale od sreće.

Podijelile su sretnu vijest s dečkima u čekaonici. Svi su se grlili, jedino je Dado bio razlomljen između sestrine sreće i brige za Anu.

U tom trenutku iz operacijske sale izašao je doktor i obavijestio ih da su otkrili nešto zbog čega će Ana morati ostati neko vrijeme u bolnici. Dadi se zavrtjelo tlo pod nogama jer su mu na pamet padale najcrnje dijagnoze, no doktor je razvukao osmijeh i rekao: - Ana je trudna. Čestitam.

Tri trudnoće! Tri djeteta koja će biti rod, susjedi i najbolji prijatelji, baš kao što su cijeli život bili Andrijana, Dado, Mali Marinko, Ivana i Marko.

- Ako bude muško, zvat će se Sreto po mome tati. – uskliknula je Andrijana. - Onda neka naša bude cura i neka se zove Kata po našoj baki. - oduševljeno se pridružio Dado.

Smijali su se i grlili, preglasni za bolničku čekaonicu.

Zatim su se bacili na mobitele javiti najmilijima radosne vijesti.

Nitko od njih nije mogao znati koliko će taj trenutak zauvijek ostati važan.

Možda bi njihov život zaista izgledao ovako.

Da je 3. svibnja 1992. bio običan, miran dan.

(Posvećeno Andrijani, Daliboru (Dadi), Marinku, Ivani i Marku, djeci poginuloj u podrumu kuće u Slavanskom Brodu, 3. svibnja 1992. od aviobombe zvane „krmača“.

Počivali u miru.)